

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **ALOFY s. r. o.**, se sídlem Praha 8 – Libeň, Pod Labuškou 952/13, proti žalovanému: **Energetický regulační úřad**, se sídlem Jihlava, Masarykovo nám. 5, proti rozhodnutí předsedkyně Energetického regulačního úřadu ze dne 29. 6. 2012, č. j. 03759-9/2012-ERÚ, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 14. 8. 2013, č. j. 62 A 63/2012 - 38, o návrhu žalovaného na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 14. 8. 2013, č. j. 62 A 63/2012 - 38, **se p ř i z n á v á** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 14. 8. 2013, č. j. 62 A 63/2012 - 38, bylo zrušeno rozhodnutí předsedkyně Energetického regulačního úřadu ze dne 29. 6. 2012, č. j. 03759-9/2012-ERÚ, jímž byla částečně odmítnuta žalobcova žádost o poskytnutí informací a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení.

Proti tomuto rozsudku podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Tento návrh stěžovatel odůvodnil tím, že poněvadž žalobce požadoval poskytnutí informací vztahujících se k třetím osobám, konkrétně podkladů z kontroly prováděné u společnosti ČEZ Distribuce, a. s., poskytnutím těchto informací by mohla dotčenému subjektu vzniknout neodstranitelná újma, přičemž na straně žalobce žádnou újmu dovozovat nelze; v žádném případě nikoliv jistě újmu větší než dotčeným osobám. Stěžovatel má dále za to, že žádný veřejný zájem není překážkou přiznání odkladného účinku; resp. že existuje větší veřejný zájem na jejich neposkytnutí než na poskytnutí.

Žalobce se k návrhu na přiznání odkladného účinku nevyjádřil.

Podle ustanovení § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), kasační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 se užije přiměřeně. Podle ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. je k přiznání odkladného účinku kasační stížnosti třeba, aby výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

Nejvyšší správní soud v první řadě připomíná, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, jež je mimořádným opravným prostředkem směřujícím proti pravomocnému soudnímu rozhodnutí, přichází v úvahu pouze ve výjimečných situacích, v nichž by, s ohledem na poměry konkrétního stěžovatele, mohly výkon či případné jiné právní následky rozhodnutí u tohoto stěžovatele vést k velmi závažným až nevratným následkům.

Ve smyslu právě uvedeného tak lze konstatovat, že možnost přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je podmíněna kumulativním naplněním dvou objektivních podmínek, tj. kasační stížnosti lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Břemeno tvrzení i břemeno důkazní ohledně prokázání splnění podmínek pro přiznání odkladného účinku, tj. negativních právních důsledků spjatých s rozhodnutím krajského soudu, nese v dané věci stěžovatel (zde žalovaný).

Jak již dříve Nejvyšší správní soud ve své četné judikatuře konstatoval, poskytují soudy ve správním soudnictví primárně ochranu subjektivním veřejným právům a rovněž institut odkladného účinku je koncipován především jako dočasná procesní ochrana žalobce – účastníka správního řízení – před okamžitým výkonem pro něj nepříznivého správního rozhodnutí, jsou-li pro to splněny zákonem předepsané podmínky. Situace, kdy bude možno dovozovat vznik nenahraditelné újmy na straně žalovaného správního orgánu v důsledku rozhodnutí krajského soudu, tak budou nepochybně představitelné v poněkud omezenější míře, než jak tomu bude na straně žalobce.

S ohledem na zásadu rovnosti účastníků řízení před soudem nicméně nelze žalovanému správnímu orgánu upírat právo obrátit se v případě nesouhlasu s výsledky soudního přezkumu provedeného krajským soudem na Nejvyšší správní soud s kasační stížností. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006 - 49, pak zásadně platí, že zruší-li krajský soud rozhodnutí správního orgánu, je povinností správního orgánu pokračovat v řízení a řídit se přitom závazným právním názorem vyjádřeným v pravomocném soudním rozhodnutí, bez ohledu na to, zda je ve věci podána kasační stížnost. V témže usnesení však rozšířený senát Nejvyššího správního soudu poukázal i na možné negativní dopady, které mohou nastat v souvislosti s přezkumem rozsudku krajského soudu, jímž bylo zrušeno správní rozhodnutí,

na základě kasační stížnosti podané žalovaným. Nejvyšší správní soud uvedl, že za situace, kdy by byl takový rozsudek krajského soudu zrušen, dostala by se věc do stadia nového posuzování žaloby krajským soudem. Ten, vázán právním názorem kasačního soudu (ustanovení § 110 odst. 4 s. ř. s.), může rozhodnout o zákonnosti správního rozhodnutí opačně, načež původní (zrušené) správní rozhodnutí „obživne“, aniž by důsledkem nového rozhodnutí krajského soudu bylo současné zrušení v mezidobí případně vydaného dalšího správního rozhodnutí. Vedle sebe tu tak mohou být dvě odlišná či dokonce opačná správní rozhodnutí o téže věci. Při odhlédnutí od situace, že i nové rozhodnutí krajského soudu může být napadeno kasační stížností, stejně tak jako nové správní rozhodnutí další žalobou, následně rozsudek krajského soudu také kasační stížností, jde jistě o výsledek nežádoucí a procesními instituty příslušných správních procesních předpisů obtížně řešitelný. Nejvyšší správní soud připustil, že takový případ lze řešit přiznáním odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud na základě uvedeného názoru rozšířeného senátu dospěl k závěru, že obdobný nežádoucí stav hrozí i v posuzované věci, neboť v důsledku nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti by stěžovatel byl povinen žalobci poskytnout jím požadované informace. Kasační stížnost by se v takovém případě stala fakticky bezpředmětná, neboť jakýkoli výsledek by ničeho nezměnil na tom, že požadované informace by žalobce měl v mezidobí již v dispozici a tento stav by se nedal jakkoli odčinit, protože žalobce by se s předmětnými podklady kontroly prováděné u společnosti ČEZ Distribuce, a. s., již podrobně seznámil.

Nejvyšší správní soud si je vědom, že na straně žalobce vznikne přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti určitá újma v tom, že bude muset vyčkat na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu; tato újma však bude jen dočasného charakteru do doby, než bude postaveno na jisto, zda je kasační stížnost stěžovatele důvodná. Nevznikne mu proto větší újma než stěžovateli, který by byl nucen plnit na základě rozsudku krajského soudu, který se následně může ukázat jako nesprávný. Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelem, že navrácení v předešlý stav v případě poskytování informací, není možný. Nebude-li kasační stížnost důvodná, bude muset stěžovatel požadované informace poskytnout. Bude-li kasační stížnost důvodná, bude to znamenat, že rozsudek krajského soudu je nesprávný; byly-li by v mezidobí žalobcem požadované informace poskytnuty, neměl by stěžovatel fakticky možnost se proti nesprávnému rozhodnutí krajského soudu bránit a posouzení důvodnosti kasační stížnosti ze strany Nejvyššího správního soudu by bylo ryze akademické.

Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti nevznikne újma třetím osobám; naopak, právě jeho nepřiznáním v případě úspěšnosti kasační stížnosti stěžovatele, může vzniknout újma kontrolovanému subjektu (společnosti ČEZ Distribuce, a.s.), jehož se požadované informace týkají. Přiznání odkladného účinku nebude ani v rozporu s veřejným zájmem, jehož dotčení nikdo netvrdil a není ani Nejvyššímu správnímu soudu jakkoli zřejmé.

Proto Nejvyšší správní soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto usnesení. Tímto rozhodnutím Nejvyšší správní soud žádným způsobem nepředjímá své budoucí rozhodnutí o věci samé.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. září 2013

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu